

Szám.

sz Teréz,
Radnai
ska, Sze-
zer Ernő,
s Pál.

és 26-dik
ét utólag

A.

met, még
uskaport?
nünk, ha
laskor tán
érdést. —
nem sem
onkítva az
odaadják
hivatalhoz
es számok
fenmaradt
községek
első meg
umrejtvény
olvasótár-
ki magától
isodról ör-
Iré. Te is
hogy »kié
jénz?« Ugy
jól tudom,
Sorát kell
ényed köz-
jelenni. —

ésének, pél-
ek be a meg-
D. M., P. és
eszem.

tő.

re vegyének :
s és állat-
ska, melyet
emes észsü
rt *Theatre*
Megrendelhető
ereskedéssel.

naeum-épület
apesten.



JÁR A BABA. (Lásd a 70. lapon.)

XXXIII. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. július 31-én.

A GARABONCZÁS NÖVENDÉKEK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)



KÉT kitünő jó barát nő nagy haraggal vált el egymástól: Milike rögtön elment, Laura ki sem kíséerte; hanem most már helyre akarta hozni mulasztását és sietett a beteg Czilikéhez, kinél már ismét ott találta a nevelőnőt. Hamarjában nem tudta, haragudjék-e rá vagy sem. Kedve lett volna haragudni, mert a nevelő nő megszégyenítette; de mégis hálával is tartozott, mikor a jó Malvina kisasszony ápolta helyette a szegény beteget.

— Most már én maradok itt, Malvina kisasszony. Menjen pihenni, bizonyosan fáradt. — Oh, nem oly nagyon fárasztó dolog ez, a fő pedig az, kit szeret a beteg maga körül látni, kinek engedelmeskedik. Most épen nyugtalankodni kezd Czilike, próbálja meg lecsitítani.

Laura próbálta szép szóval, parancs-al, de hiába. Malvina kisasszony pedig csak egy-két szót szólt, megsimogatta a beteget s ez mindjárt lecsöndesedett.

— Persze, már megszokta, szólt Laura szégyenkezve. Ha nem jön az a... az az alkalmatlan Milike, akkor én lettem volna itt kezdet óta s akkor engem szeretne jobban maga körül.

Meglehet, hogy úgy lett volna, de hát nem volt úgy. Bizonyosan oda néztek volna Dini és Aranka is, ha tudják, hogy testvérkéjük olyan nagy beteg. De nekik ez eszökbe sem jutott, ők csak arra gondoltak, hogy kifogjanak a nevelőnőn és amúgy igazában megboszantsák. Aranka a pohárszékéből szerencsésen kiesent min-

denféle eleséget s ezzel elbujkáltak megszire, nagyokat kaczagva, hogy Malvina kisasszony mennyire keresi őket. Még ebédre sem tértek haza, s a milyen zavar volt a háznál, senki sem gondolt velök. Végre este felé haza tértek.

— Képzelem, milyen boszus lesz az a kedves nevelő nő, szólt Dini kárörvendve. Aztán eszeden járj, Aranka. Akármit kérdez, ne felelj semmit, csak hátrítsd reám. Majd megfelelek én!

Szörnyű hetyke elszánással léptek a házba, de ott senki sem fogadta őket úgy, mintha baj lett volna, hogy oda jártak. De ezen még nem esodálkoztak; hanem az már teljesen megzavarta Dini urfit, mikor egy-két pereczre a nevelő nővel találkoztak. Mert talán pirongatta, fenyegette őket? A viláért sem, sőt nagyon nyájasan így szólt:

— Nagyon kedves, jó gyermekek voltak, hogy oly esöndesen maradtatok egész nap és nem zavartatok szegény beteg testvéreket. Ezt jól tettétek.

Még dícséretet kapnak! Erre nem számított Dini, sőt ez teljesen kihozta a sodrából. Hiszen ő épen ellenkezőleg arra számított, hogy nagyon megboszantja a nevelőnőt, örülni fog haragján, megmutatja neki, hogy daczol vele — és ime, még dícséretet kap, hogy épen azt tette, amit a nevelő nő kívánt.

Ez nagyon elrontotta a tréfáját. De azért nem tágitott.

— Jól van, hát most véletlenül nem úgy lett, amint akartam. Hanem ezzel ki nem fog rajtam. Majd meglátjuk, mindig az fog-e történni, amit kíván. Holnap bizonyosan elő fog állani a leczkével, de

engem ugyan nem fog leczkével gyötörni. Nem engem! Nem fogok neki egyetlen egy leczkét sem megtanulni... még csak bele sem kezdek.

— De hátha mégis rá kényszerít? kétkelkedék Aranka.

— Nem engem! Ime, fogadom, hogy ha csak egyetlen egy leczkét is megtud velem tanultatni, olyan jámbor szorgalmas tanuló leszek, mintha nem is Dini volna a nevem. De abból ugyan semmi sem lesz.

Dini és Aranka egy pillanatra engedélyt kaptak, hogy meglátogathassák beteg testvérkéjüket. Csak lábujjhegyen volt szabad járni a szobában, mert Czilike most még rosszabbul volt s az orvos, ott állva az ágy mellett, elgondolkozva figyelte meg a kis beteget, hallgatva, mit beszél lázas állapotában. Czilike pedig ilyenfélét mondogatott:

— Nagyon hideg... juj! fázom... én már kimegyek... itt csunya, moesaras a víz... juj, de fázom...

Dini és Aranka ijedten néztek egymásra. Mintha értettek volna valamit e szavakból. Az orvos is értett ugy félig-meddig valamit.

— Valami hideg vizről beszél. Talán nagyon sokáig fürdött hideg vízben?

— Nem tudok semmi ilyenről, szólt Laura.

— Mégis valami effélének kellett történni.

Dini és Aranka szobájokba lopóztak s Aranka kissé akadozva mondá:

— Dini te! Tudod-e, mire gondoltam? Emlékszel a vízi sétára, mikor Czilike annyira panaszkodott? Hátha...

— Mit, hátha? förmedt rá Dini.

— Hátha attól beteg!

— No persze! És ha attól is... most már mindegy... nem szabad arról egy szót sem szólani... majd meggyógyítják.

Ebben igaza is volt. Bele telt egy egész hét, míg Czilike tetemesen jobban lett, s az orvos kijelenté, hogy most már nem kell félni semmitől. Azt is mondta az orvos, hogy leginkább a Malvina kisasszony hű ápolásának köszönhetni a kis beteg megmentését; mert a nevelőnő majdnem mindig ott volt a beteg körül, az apa csak abban nyugodott meg, ha az okos, gondos Malvina kisasszonyt tudta a szenvedő leányka mellett. Czilike is, mikor már jobbacsán volt, azt kívánta, hogy a nevelőnő dédelgesse. Ugy szerette, hogy alig tudott meglenni nélküle, mindig a nyakába kapaszkodott és hozzá simulva mondogatá:

— Ugy szeretem!... majdnem ugy, mint jó mamámat.

A kicsi Rudika aztán versenyre kelt vele s Dini látta, hogy a két legkisebbik testvérré nem számíthat a nevelőnő elleni össze esküvésben.

— Nem is bánom... azok a kicsinyek ugysem számitanak. De én, meg Aranka csak azért is kifogunk rajta.

A míg Czilike olyan nagy beteg volt, nem volt alkalmuk szembe szállni a nevelőnővel. Leczkéről, tanulásról szó sem volt, Malvina kisasszony gondolni sem látszott effélére s hagyta Dinit és Arankát járni a maguk útján. Csakhogy mégis szemmel tartotta őket és lassanként kiismerte őket. Azon a napon, mikor Czilikét

először vitték ki a kertbe friss levegőre, először került újra szóba a lecke is. Még pedig a nevelő nő mondá:

— Ha Czilike így erősödik, akkor egy hét múlva megkezdheti a tanulást.

— Az nagyon jó lesz, így legalább lesz valaki, a ki tanul; szólt Aranka merészen.

— Hát te nem fogsz tanulni.

— Nem én! És Dini sem. De nem ám! Dini megfogadta, hogy ha csak egyetlen egy leckét is meg tud vele tanultatni, akkor olyan engedelmes jó tanuló lesz, mintha nem is Dini volna.

— Hiszen ez nagyon derék és szép ígéret. Ennek én nagyon örvendek, mert tudom, hogy Dini megtartja a szavát és így kedves tanítványom lesz.

Már ez megint nem egy történet, a mint Dini számította. Ugy gondolta, hogy Malvina kisasszony majd meg fog ámulni és bősáncodni, ha ezt megtudja s ime, még ennek is örül. Bizonyosan, mert azt hiszi, könnyen rá bírja arra az első leckére.

— Csakhogy abból semmi sem lesz ám, hogy én akár csak egy betűt is megtanuljak. Igenis, megtartom szavamat, ha csak egy szónyi leckét is megtanultam. De nem fogom tenni.

— No's, majd meglátjuk. Ne félj, nem foglak erőltetni, sem atyáddal kényszeríttetni. Azt szeretném, hogy a magad jószántából tedd, mint ilyen nagy és ügyes fiutól várni lehet. Nem hiszem én, hogy igazán félj a tanulástól.

— Nem is félek, én katona akarok lenni, nem félek semmitől. De ha már

épen tanulni kell, akkor a többi fiuk közé akarok menni az iskolába. Ott sem leszek sokáig, hanem megyek huszárnak.

— És azt hiszed, a katonának nem kell tanulni?

— Oh, karddal, puskával bálni hamar megtanulok.

— Tehát csak közlegény akarsz lenni?

— Mit? Én közlegény? A nagyatyám ezredes volt, én is az akarok lenni.

— Akkor nagyon sokat kell tanulnod, még többet mint másnak.

— Oh persze! Csak vitéz legyen az ember! A csatában nem mondanak ám leckét, tudom én azt.

— No's, én is tudok egyetmást az efféléről, mert atyám is katonatiszt volt, a testvérbátyám is. Hanem ez nem tartozik most a mi dolgunkhoz.

Dinit azonban épen ez nagyon érdekelte volna, csakhogy Laura közbe szólt:

— Az igaz, hogy Dini sok hiábavalóságot hadar össze az ő vitézi terveiről. Sétáljunk ki inkább a mezőre, nagyon szép az idő.

Czilikét vissza vitték a szobába, aztán kísétáltak. Elöl ment Dini és Aranka, utánok Laura és Malvina kisasszony. Dini minduntalan meg-megállt és szeretett volna beszédbbe eredni a nevelő nővel, hogy ez meséljen valamit katona apjáról és testvéréről. A csökönyös Aranka, kit az efféle vitézi históriák nem érdekeltek, gunyosan sugta Dininek:

— Te ugyan szépen tartod a szavadat. Még a kedvét keresed; pedig mennyire fogatkoztál, hogy így meg úgy meg fogod boszantani, kifogsz rajta.

— Meg is teszem! Oh arról nem
mondtam le, majd mindjárt meglátod.

Azt nem engedhette Dini, hogy
Aranka azt hihesse, mintha máris engedni



A MESSZESÉGBE NÉZETT. (Lásd a 70. lapon.)

akarna hetyke elszántságából. Belsőleg
olyasmit érzett ugyan, mintha nem telnék
benne igazi kedve, hogy ezt a kedves, de-

rék jó Malvina kisasszonyt bosszantja;
mert ha garabonczás, rakoncátlan fiu
volt is, de alapjában nemes és őszinte

szivü is. Most azonban még nem ez a jobb érzés uralkodott rajta egészen. Előrement Arankával, össze súgtak, hátra nézettek és titkon nevetgéltek.

— Menjünk erre felé! kiáltá Dini hátra.

— Jól van, felelé Laura.

Nemsokára egy korláthoz értek, mely elzárta az utat.

— Malvina kisasszony, fel tudna-e mászni erre a korlátra? Onnan a magasból valami nagyon szépet láthatni.

— Hogy ne tudnék? Kisebb koromban én is szerettem ám ilyenekben ügyeskedni.

És könnyedén fölmászva a korlátra, neki támaszkodott egy öreg fának, mely épen ott állt. A messzeségbe nézveit (Lásd a képet a 69. lapon.) s úgy látszott, mintha semmit sem venne észre abból, ami lent történik, különösen hogy Dini és Aranka alig bírják elfojtani a nevetésüket.

— Ugyancsak bolonddátted! súgta Aranka.

Dini gyorsan és halkán valami számokat mondogatott, aztán hangosan mondani akart valamit.

— Hatvan! Most már...

Nem mondhatta tovább, mert épen ekkor szólt le Malvina kisasszony is:

— Valóban, innen nagyon szép a nap nyugtát nézni. Laura, jöjjön ide föl... adja a kezét, fölsegítem... gyönyörköd-jék e szép látványban. Igazán köszönettel tartozom Dininek, hogy figyelmeztetett. Legközelebb elhozom a festő eszközeimet és egy kis képet festek erről.

— Ah, tud festeni is? kérdé Laura.

— Tudok egy kicsit és kivált a széptájakat szeretem lefesteni. Ez pedig nagyon szép.

(Folytatása következik.)

JÁR A BABA!

(Képpel a színlapon.)

ESZEMADTA Kálmánkája,
Nagy nap virradt ma réjja:
Éppen máma mult egy éves —
Mekkora az idejéhez!

Nagy legény már ez a kis hős,
Nagy sor am az: egy esztendő!
Tanulnod kell, fiam Kálmán,
Járni majd a magad lábán.

Négykézlábon, mint a béka,
Hozzád már nem illenek a;
Tanulnod kell emberséget —
Édes fiam, ugy-e érted?

— Iskolába adják szegényt
Annak rendi-módja szerint.
No de Kálmán nem is bánja:
Gyalogszék az iskolája.

Buzgón fog a tanuláshoz,
Egy lépés két fölbukást hoz;
Sé baj! Minden kezdet nehéz,
Ha lassan jársz, tovább is érsz.

Czicza, kis nyul, a madárka,
Mind tudósképp' jő világra:
Mindjárt bizton járnak, kelnek —
Lassan tanul meg a gyermek.

Szép az első születésnap,
Jó az oly szék ajándéknak.
Nemsokára a kis Kálmán
Járni fog a maga lábán.

LOTTIKA SZÜLETÉS NAPJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 72. lapon.)



ANNYI bizonyos: Lottika arczáról senki sem olvasta volna le, hogy neki ma születésnapja van. Ma lett hét éves, az pedig nevezetes dolog. Már hetek óta örült ennek a napnak, mert a mama megengedte, hogy egészen a kedve szerint való vendégséget csapjon, hívja meg oszonnára legkedvesebb játszótársait, a szakácsné pedig süssön-főzzön mindent, amit Lottika erre az ő ünnepnapjára kíván. Az apa pedig megengedte, hogy Lottika a kertben szedjen annyi és olyan gyümölcsöt, a mennyit és a milyet csak kíván.

Volt is egész délelőtt nagy pusztítás a kertben. Nellike, a kedves kicsi, tartotta a kosarat, Lottika pedig a legszebb ribizskét, málnát s más egyebet szedte belé. Nellike jobb szerette volna ugyan, ha ő szedi a jó gyümölcsöt, mert akkor egy-egy szemcskét meg is kóstolhatott volna; de így nem tehetett, mert Lottika kegyetlenül szigorú volt; máskor sem volt valami nagyon nyájas és szigorú kis testvérkéje iránt, de most különösen keményen ráparancsolt:

— Ha torkoskodni mersz, nem hivlak meg délutánra az oszonnához.

Nellike pedig sokszor tapasztalta, hogy Lottika nagyon is megtartja, amit ígér, kivált ha valami rosztat ígért.

A délelőtt gyorsan eltelt a sok készülődésben s Lottika előre örült, milyen nagyszerű lesz az ő vendégsége. Délután felöltözött legszebb ünneplő ruhájába, aztán kihordták a sok jó csemegét a kertbe, a nagy hársfa alatt megterített asztalra. Minden készen volt, csak a vendégek késtek. Igen, késtek és nem jöttek. Honkákéktól üzenet jött, hogy nekik is vendégük érkezett, nem jöhetnek; Mariskáké pedig nagy sajnálattal azt irták, hogy egyik testvérük beteg lett s mama a többieket sem ereszti ki a házból, mert talán valami ragadós baj, még veszedelmet vihetnének másnak a házába.

— Hát nem jön senki? szölt Nettike. No akkor ugyancsak sok csemege marad kettőnknek.

— Neked semmi sem jut! felelé Lottika mérgesen. Persze, neked készítettem a vendégséget! Most még torkoskodni akarsz! Azért sem kapsz semmit. Menj Isten hírével.

A kicsike erre a durva elutasításra odább is állt. Nem is nagyon csodálkozott, mert megszokta már Lottikától az ilyen szeretetlen bánásmódot. Most pedig Lottika különösen rossz kedvű volt. Hogy is ne? — mikor egész öröme oda van. Elkeseredve ült az egyik kerti székbe és sirt, duzzogott, mérgeskedett; meg volt győződve, hogy nincs a világon olyan szerencsétlen teremtés, mint ő.

Sokáig üldögélt ott, elmerülve szomorú gondolataiba. Merően nézett maga elé, pedig nem igen láthatott egyebet egy

bokrocskánál . . . Az egyik ágon egy kis sárga pillangó ringatózott és az volt a furcsa . . . az ám, nagyon furcsa, hogy ez a pillangó mindinkább növekedett . . . és amint nőtt, az alakja is változott és egyszerre csak azt vette észre Lottika, hogy nem pillangó ül ott azon az ágon, hanem egy aranyos gyönyörű tündérke, mely aztán így szólalt meg:

— Ejnye, ejnye Lottika, hát szabad az, így duzzogni és durcáskodni olyan kicsiség miatt?

— Kicsiség? Hát az kicsiség, hogy oda van az egész multságom?

— No, hát nincs multságod, de azért még bajod sincs. Egészen másfélék ám a nagy bajok, a melyek miatt az embereknek igazán van okuk busulni.

— Oh, de azok a bajok nem érhetnek hét éves gyermeket, mint én vagyok.

— Olyant is. Jőjj velem, mutatok neked egyetmást.

Ezzel oda röppent Lottikához, karjaira vette és felröpült vele. Oly gyorsan



. . . OLVASOTT NEKIK. (Lásd a 74. lapon.)

röpültek, hogy Lottika szinte belekábult, nem is tudta, hova merre röpülnek. Mikor a tündérke végre lassabban lengett, egy nagyszerű palota mellett voltak s hogy, hogy nem: egyszerre csak bent voltak a palotában, pompás teremben. A terem ablakánál egy sápadt képű fiúcska nézett ki oly sovárgó arccal, hogy akárki is megsajnálta volna. Hanem az öreg udvarmester, a ki ott ült közel, az nyugodt, komoly képpel hallgatta, a mint a kis fiú így szólt:

— Oh, ez már mégis borzasztó! Hát soha sem fogok kimehetni?

— Kedves jó kis herczegem, legyen okos és lássa be, hogy még nem lehet. Csak tegnap kelt föl az ágyból és olyan súlyos betegség után vigyázni kell. Az orvos megtiltotta, tehát nem szabad kimenni.

— Oh, de az orvos nem tudja, hogy ma van a születésem napja. Épen ma vagyok hét éves. Ilyenkor már csak lehetne egy kis örömem. Ha már ki nem

eresztenek, legalább hívják ide játszótársaimat.

— Az sem lehet. A zaj, fölhevülés megárthatna. A ki beteg, annak csönd és nyugalom szükséges. Akár van születésnapja, akár nincs, itt kell csöndesen lennie a szobában.

A kis herczeg nagyot sóhajtott és könyezve ült egy székre. A tündérke pedig oda sugott a vele együtt láthatatlan Lottikának:

— No's, mit gondolsz? Ez a kis fiu királyfi s még csak ki sem mehet a szobából. Nem sokkal szerencsétlenebbé náladnál?

— Igen...de...de az más...mikor beteg. Hanem a ki nem beteg!

— Az is lehet még szerencsétlenebb. Csak nézzünk körül.

Ujra felröpültek s nem sokára megint másutt voltak. De ez nem volt fényes terem, hanem igen is szegényes kis szoba.



NYÁRI MULATSÁG. (Lásd a 75. lapon.)

Az asztalnál egy halvány képű nő nagy szorgalommal varrogatott. Mellette kis leányka ült, és egyben-másban segített a munkánál; már egészen ki volt merülve.

— Anyácskám, nagyon éhes vagyok...nem kaphatnék egy kis kenyeret?

— Most még nem, édes gyermekem, mert egy morzsányi sincs. De mindjárt lesz, mihelyt ezzel a munkával elkészülünk...iparkodjunk, hogy még ma elkészüljünk és elvihessem a boltosnak. Azon-

nal kifizeti a béremet s akkor veszek kenyeret...veszek egy kis vajat is, hogy jó napod legyen...Tudod-e, milyen nap van ma?

— Igen, tudom...ma van a születésnapja...ma vagyok hét éves.

— Ugy van! sóhajtá az anya. Csak legalább éhen ne maradj ezen a napon, szegény kicsikém. Örömet ugy sem tudok neked szerezni.

A tündérke megint oda sugott Lottikának:

— No's mit gondolsz? Ez a leányka nem beteg s cserélnél-e vele?

Lottika szemei könybe lábadtak.

— Oh szegényke, mennyire sajnálom! Ha elhívhatnám magamhoz, mily örömet megvendégném!

— Őt nem hívhatod, de van sok hasonló szegény gyermek, a kinek örömet szerezhetnél.

Lottika még kérdezni akart valamit, de ebben a pillanatban — fölébredt. Ott ült most a terített kerti asztalnál s szemközt a bokron még mindig ott ringatózott a sárga pillangó.

— Akár igazán tündérke vagy, akár csak álmodtam: de megteszem, amit a jó álmom sugott. Ha nem jönnek vendégeim, talállok én másokat.

Ismert sok szegény gyermeket a faluban s félóra mulva vagy féltuczat már ott volt a kertben, a terített asztalnál. A szegény kicsikék ugyancsak ámultak, hogy ugyan mi fog itt velök történni, minek hívta őket össze a gazdag uri kisasszony? Hát még mikor oda ültette őket az asztalhoz! A nagyobbaeskák szinte röstelkedtek, hogy nem illik nekik ilyen parádés helyen lenni, a kicsinyek pedig sóvár szemmel néztek a sok jó csemegére, hogy talán jut nekik is belőle.

Jutott bőven.

— Fogjatok hozzá! szólott Lottika. A kinek mi tetszik, a mennyi tetszik.

És maga is kezdte kiosztogatni a jó falatokat. A kis vendégek nem sokat kínálták magukat s mohón faldosták a pompás csemegéket. Alig tudtak hová lenni nagy örömeikben.

— Jaj de pompás! Ilyet még a király-kisasszony se kap! Ezt a jó tündérek küldték, ugy-e? Vagy talán Lottika kisasszony is tündérke lett?

Igy kiáltoztak össze-vissza mindenféle bohóságot s Lottika, látva nagy boldogságukat, maga is úgy örült és olyan vidám volt, mint talán még sohasem. Amit nem birtak megenni, azt a zsebeikbe tömte és csak mikor minden letűnt az asztalról, akkor vette észre, hogy ő maga nem is evett semmit.

— Sebaj, gondolá vidáman. Kapok én mindennap elég csemegét.

Mikor a lakoma véget ért, arra gondolt Lottika, hogy most még egy kicsit mulattatni fogja vendégeit. De mivel? Az ő játékaik azok a szegény gyermekek nem értik, nem ismerik.

— Tudom már! Előhozom a mesekönyvemet és olvasok nekik meséket.

Az volt még csak az öröm! A gyerekek letelepedtek egy árnyékos helyre s szebbnél szebb meséket olvasott fel nekik. Lottika (Lásd a képet a 72. lapon.) Olyan ájtatosan hallgatták, mint templomban a prédikációzt s akár egy hétig is ott ültek volna. De végre esteledni kezdett, haza kellett menniök.

Még így soha sem bucsuztak Lottikától vendégek. Még a ruhája szélét is esókölték nagy háladatosságukban. És Lottika azon vette magát észre, hogy maga is szinte könyezni kezd a megihatottságtól, látva, hogy a szegény gyermekeket mily boldoggá tette.

A mint bement a szobába, mamája kissé sajnálkozva mondá:

— No's, Lottikám, hogy volt a vendégség? Hallom, elmaradtak a vendégeid, el volt rontva a multságod.

— Oh dehogy, mamácskám! Sokkal nagyobb örömem volt, mint gondoltam. Olyan elégedett vagyok!

És elmondta, mit tett. A mama megcsókolta.

— Jól tetted, kedvesem, mert jól tetél. Azzal szereztél magadnak örömet, hogy szegény kis gyermekeket tettél boldogokká önzetlen jósággal és szeretettel, s ez a legszebb, legtisztább öröm, melyre kedvesen fogsz emlékezni sokáig, még akkor is, a mikor a közönséges multságot már rég elfelejtetted volna.

A VERÉB.

(Egy öreg vadász kis kalandja.)

VADÁSZATRÓL mentem kutyámmal haza. Nem volt szerencsés napom. Roppant szélvész dühöngött, minden vad elbujt, kutyám nem talált nyomot s én nem lőttem semmit.

A mint haza felé ballagok, látom, hogy kutyám egyszerre fülelni kezd és egy fa közelében megáll, jelezve, hogy ott van valami. Oda érve láttam, hogy egy kis veréb-fiók vergődik ott a földön. Még alig hogy pelyhes volt, nem tudott repülni. Bizonyosan a nagy szél verte ki a fészekből.

De még mielőtt én odaértem, valami egyéb történt, ami nagyon meghatott. A mint kutyám a kis verébéhez közeledett, a fa ágáról hirtelen leröpült az öreg veréb és kétségbeesett röpkedéssel szállt a kutya és a kis veréb közé. Nyilván védelmezni akarta tehetetlen kis fiát, feláldozva saját életét is. Mert a kutya erős fogai egyszerre véget vetettek volna a gyöngye kis madárnak; de ez nem törődött saját

veszedelmével, kész volt a halálra, csak időt engedjen kis fiának a menekülésre.

Ilyen csodás az anyai szeretet az egyszerű madárkában is!

Természetesen odább kergettem a kutyámat, megfogtam a kis verebet és némi fáradsággal fölmászva a fára, visszahelyeztem a fészekbe. Tudom, hogy az öreg verébnak, a milyen nagy volt előbb a félelme, éppen olyan nagy volt aztán az öröme is.

NYÁRI MULATSÁG.

(Képpel a 73. lapon.)

MELEG a nyár, nagyon meleg,
Jó ilyenkor a hűs berek,
Hűs berekben enyhe árnyék,
S mennyi édes öröm vár még!

*Szép virágot lehet szedni,
Koszorúba kötögetni,
Friss szamóczát falatozni,
A tisztáson játszadozni.*

*S ha a nap már forrón süt le,
Ott hivogat a tó tükre:
Lubiczkolni jó multság,
Ezt valahogy' ne mulasszák!*

*Kalauz a Pista, hiszen
Itt ő szárazon és vizen
Jól üsmer már minden járást,
Eljöhetnek vele bizvást.*

*Nem fél a két úri gyermek,
Bátran a nyomába mennek;
Arra indul velük Pista,
Hol a víz nem mély, de tiszta.*

*Itt foly ám csak a víz élet!
Lubiczkolnak, eviczkélnek,
Gázolnak a hűs habokban —
Nálolnál ki mulat jobban?*

GABI ELLENSÉGE.

— Példázat. —

(Két képpel.)



GABI nem volt öregebb tiz-tizenegy évesnél. Hogy lehet ilyen fiúnak ellensége? Még pedig olyan ellensége, a ki nap nap mellett megkeserítette az életét. És Gabinak volt ilyen ellensége, a ki azért volt nagyon veszedelmes, mert Gabi maga nem is ösmerte. Azaz, hogy ismerte, de nem akarta elhinni, sőt épen a legjobb barátjának tartotta és legeslegjobban szeretete, épen úgy, mint magamagát. Mert hát úgy volt az, hogy maga volt ő magának a nagy ellensége.

Azt hiszitek talán, hogy ez nem lehetséges? Dehogyan nem. Még pedig úgy lehetséges, hogy ha valaki, épen mint Gabi, nem akarja belátni és levetközni kellemetlen szokásait és tulajdonságait, melyek bajba keverik.

Gabi persze a világerő sem hitte volna el, hogy ő maga az oka, ha minduntalan baj éri és seholy sem szeretik. Még a saját testvérei sem igen kaptak rajta, hogy vele játszhasanak. Ezt nem is csodálom, mikor Gabi a játékot úgy értette, hogy mindig csak az történjék, ami neki tetszik és ami őt mulattatja: és ha más mondott valamit, ő csak azért is

épen az ellenkezőjét akarta. Minapában kísértáltak messze az erdőbe, de már az indulásnál mindjárt kezdődött a baj.

— Menjünk itt a fák közt, árnyékban, mondák a leányok.

— No persze! szólt Gabi. Sokkal szebb a mezőn, ott mindjárt pillangót is kergetünk.

— Arra most nagyon meleg van.

— Már pedig én arra megyek. Ha nem tetszik, ne jöjjetek, de akkor én nem viszem az ozsonnás kosarat. Tessék, vigyétek.

Ott hagyta a nehezske kosarat és neki szaladt a mezőnek. Az igaz, hogy itt izzó forrón perzselt a nap s néhány percz múlva Gabi már szeretett volna visszateretni az árnyékos utra. De ezt most már röstellte, aztán meg is kellett mutatni, hogy csakugyan fogott néhány pillangót. Ott szaladgált tehát sokáig a napon, szinte csorgott róla az

izzadság s végre egészen eltikkadva tért az erdőbe. Csakhogy itt most már nem tudta, merre mentek a többiek. Kiáltozott, de nem feleltek.

— Utoljára még nélkülem eszik meg az ozsonnát... kár volt a kosarat kiadni a kezemből.

Sokáig bolyongott ide-oda, de nem akadt testvéreire, mert ezek jobbra mentek volt, ő pedig balra. És csakugyan



...MEGRAGADTA A LÉTRÁT.

(Lásd a 78. lapon.)

meztörtént, amitől tartott: jó ideig vártak reá, de mikor mégsem jött, hozzá láttak az ozsonnához, el is fogyasztottak mindent.

— Gabi alkalmasint haza szaladt, mondák. Csupa daczból, hogy nem mentünk vele a mezőn keresztül, visszatért.

Az üres kosárral éppen hazamenőben voltak, mikor végre találkoztak Gabival,

a ki egészen kimerülten kívánta részét az ozsonnából.

— Abból bizony már semmi sincs. Azt hittük, haza mentél.

Gabi persze nagyon haragudott és meg volt győződve, hogy testvérei a hibásak. És most még csak várni sem akarnak, hanem mennek haza.

— Hogy ne mennénk! Már este-



... KÉTSÉGBEESETTEN BÁMULT KI. (Lásd a 79. lapon.)

ledik, aztán borul is nagyon, jobb lesz idején otthon lenni.

— Most a legkellemesebb itt a szabadban. Én még itt maradok.

Leheveredett a földre. Csak azért sem ment a többiekkel. Nehány percz mulva megbánta ugyan, mert unalmas volt így egymagában itt heverésznie, aztán

csakugyan nagyon beborult az ég. De ha rögtön utánok indul, nevetni fognak rajta. Hát csak azért is maradt, mignem egy nagy esősepp esett az orrára. Ekkor fölugrott, de már későn. Mire hazaért, bőrig ázott. Pörölt testvéreivel, vádolta őket, hogy mindnyájan ellenségei. De a mama, mikor hallotta, mi történt, azt felelé:

— Tévedsz. Te magad voltál a saját magad ellensége. Máskor gondold meg jobban, ki okozza bajodat.

Mintha ezt meg kellene gondolni! Gabi egészen bizonyos volt benne, hogy nem ő a hibás.

Hát mikor a létrával ugy megjárta! Bizonyos, hogy Tinike volt az oka. Mert Tinike fölmászott a létrára, mely oda volt támasztva a boglyához. Gabi pedig odatévedt s kedve kerekedett, hogy ő fog a létrán játszani.

— Szállj le, én megyek föl, mondá parancsoló hangon.

— Ohó! Most én vagyok itt; és itt is maradok, a meddig nekem tetszik.

— Azt hiszed? Mindjárt meglátjuk. Ha tüstént le nem jössz, lefordítlak létrástartól.

Megragadta a létrát (Lásd a képet a 76. lapon.) s Tinike meg is ijedt egy kicsit, de azért így szólt:

— Azt nem szabad tenned. Én épen ugy játszhatom itt, mint te.

— De én nem akarom.

Ezzel nagyot rántott a létrán, csak hogy más lett belőle, mint amire számított. A szemes Tinike, látva hogy komoly a dolog, hirtelen szökkenéssel leugrott, mert nem volt valami magasan. A hirtelen könnyűvé lett létra azonban nagyot billent s Gabi magával rántva zuhant le, még pedig ugy, hogy rá esett Gabira és ugyancsak megütötte épen a homlokán. Nagy kék folttal, mérgelődve sietett a házba, hogy hideg vízzel borogassa az ütődést, mely bizony veszedelmessé is válhatott volna. Fájt még harmadnap is,

és Gabi, ahányszor Tinikével találkozott, hangosan ismétlé:

— Ezt neked köszönhetem!

Mikor Tinike elbeszélte, hogy történt, a többiek nem hitték, hogy ő a hibás.

— Magad voltál az ellenséged, mondák Gabinak. Minek erőszakoskodtál?

Erre nem igen tudott felelni; de már csak azért sem vallotta meg, hogy hibásnak érzi magát, mert mindenki mondta. Persze, mikor mindenki ellensége, testvérei, pajtásai, rokonai, annyira ellenségei, hogy még a játékból is kirekesztik.

A minap is mit tettek vele! Egész nagy társaság gyült össze s a kertben akartak játszani. De megeredt az eső, beszorultak a szobába.

— Most már mit csináljunk? szólt egyik. Játsszunk bujósdit!

— Azt én nem játszom, szólt Gabi kereken. Az nagyon unalmas.

Szóba hoztak vagy tizféle játékot, de neki egy sem tetszett; az jutott eszébe, hogy legjobb lesz táncolni; majd felváltva zongorázik, a ki tud.

— Arra nagyon meleg van... nyáron nem kellemsz szobában táncolni. Az eső el is mulik mihamar, aztán kimehetünk újra.

— Ha nem teszitek, amit én mondok, én sem teszem, amit ti mondtok.

De már erre az egyik vendég, egy nagyobb fiu, megharagudott.

— Most már ha akarnád se fogod tehetni. Az kellene még csak, hogy mi tizen legyünk a te kedvedre, nem pedig te egymagad tizünk kedvére. Nem is fogsz velünk játszani.

Ezt mind helyeselték és meg is tették. Gabi egész délután félre vonultan duzzogott s mérgesen gondolt ellenségeire.

Még a szomszéd bácsiék kényes kis kutyája is, a Csupi is ellensége volt. Más gyermekekkel vigan eljátszogatott, de ha Gabit látta, haragosan morgott rá. Pedig Gabi csak egy kis tréfát üzött vele. Az pedig úgy történt, hogy egyszer a patak partján sétált s a szomszédék cselédsége ott mosott. Csupi ott is volt s barátságosan közeledett Gabihoz. Ez pedig furesát gondolt. Tudta, hogy Csupi milyen elkényeztetett, félénk jószág s különösen hogy a hideg vizet szörnyű módon nem szereti. Ép ezért Gabi hirtelen megkapta, betette egy ott heverő dézsába és kitaszította a vízbe.

— No most csónakázzál! Ha pedig nem tetszik, próbálj kiuszni.

A víz odább sodorta a fura hajót s Csupi kétségbeesetten bámult ki a dézsából. (Lásd a képet a 77. lapon.) Gabi pedig kaczagva nézte messziről. A szomszéd fiuk azonban szintén meglátták a veszedelmet és Csupi megmentésére siettek, csak hogy ez nem sikerült egészen a Csupi kedve szerint. Mert a mint hosszú póznákkal partra akarták huzni a dézsát, ez felfordult és Csupi beesett a vízbe. Bajja persze nem történt, mert ha már épen muszáj volt, tudott ő uszni. De ezt a kalandot a kényes állat el nem felejtette s már abban igaza volt aztán Gabinak, hogy Csupi nagy ellensége.

De azt mégis bajosan hitte volna el neki valaki, hogy még a saját édes apja is ellensége. Pedig az apa tett vele valamit, amin Gabi titokban egész nyá-

ron át mérgeződött, a kik pedig látták, nagyot nevettek rajta. A szabóhoz mentek s az apa kiválasztott egy csinos szövetet, hogy a szabó abból csináljon Gabinak ruhát. De Gabi csupa meggondolatlan ellenmondási kedvből így szólt:

— Az nem szép... ez a másik szövet sokkal szebb.

Az a másik szövet pedig rikitó sárgás, csuf szövet volt. Az apa jól látta ezt, de nyugodtan mondá:

— Jól van, hát legyen ez.

És Gabi megkapta a förtelmes sárga ruhát. Mikor felöltötte, maga is megijedt, valóságos pojáczka volt benne. Sirt, mérgeződött, de ez nem használt, a ruhát viselni kellett. Már ezt szörnyen szégyelte, annál inkább, mert semmikép sem tagadhatta, hogy ő maga kívánta. Az apa pedig így szólt:

— Ha okulást meritsz belőle, akkor nem fogom sajnálni, hogy fiamat egy ideig nevetik, pedig ez nekem sem kellemes. Lásd be, hogy ebben úgy mint sok másban, magad voltál a magad ellensége. A ki nem hallgat okosabb szavára, a ki nem szeret kedvére tenni társainak, a ki nem gondol arra, hogy viselete másoknak kellemes-é vagy sem, azt lassankint mindenki elkerüli, senki sem szereti. De ennek oka csak ő maga, mert hibáit be nem látva, le nem vetkőzve, maga-magának lesz az ellensége, maga okozza bajait s szerencsétlen ember lesz.

Remélem, Gabi megfontolja a dolgot és utóvégre is ráismer igazi ellenségeire: a saját hibáira.

SÁRKÁNYEREGETÉS.



REPÜLJ, repülj, kis sárkányom,
Emelkedjél könnyű szárnyon,
Repülj még a holdon is túl —
Nosza, rajta, gyorsan indulj!

*Beh lustán emelkedel ma! —
Óh ha nékem szárnyam volna,
Röpülnék a magas égig,
Fényes csillagutczán végig . . .*

*Repülj, repülj, kis sárkányom,
Emelkedjél könnyű szárnyon,
Szállj a holdnak udvarán túl,
Ne félj éles sarlójátul.*

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIII. köt. 2-dik számában közölt rejtett szó megfejtését utólag beküldték még: ifj. Mihalik Dezső, Brudl Fülöp, Nedeczky Izidóra és Szendrő, Bukovinszky Magda, Jacobovits Blanka.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

O. J. Májusiakról sajnálatomra már nem lehet megemlékezni. Nem sokból állt volna a hírt

annak idején megküldeni. — **Döblingbe.** Igaz »nyári« levél. Nyilván hogy melege ne legyen a megfejtésednek, csak a boríték belső lapjára szellősen irtad oda. Hanem ebbe a szellősségre oda repült a név is. Épen középen vágtam ketté s így csak az »Ida« nevet bírtam valahogy kitalálni. A vezetéknev teljesen oda veszett. Küldjed be még egyszer. — **Plotényi Eugenia.** (Beaunoir.) Azóta másképp állnak a dolgok. A Pym és Shaw könyvét csak az írók s a kiadók beleegyezésével szabadna külön kiadni. Nehány darabját azonban igyekezni fogok a »K. L.«-ban bemutatni. Kár, hogy a rajzok írómmal s nem tintával vagy tussal vannak készítve. A másolatot újból le kell másoltatnunk. Szives üdvözlét és köszönetet a hű megemlékezésért. — **Traytler Irén.** Közvetítésre, elárusításra nem vállalkozhatom, csakis arra, hogy a beküldött bélyegeket a többször említett szegény fiúcskának adom át. — **K. M.** Köszönettel vettem, s ha, amint remélhető, be is válik: még e félévben közlöm. — **Lászlófalvy Árpád.** A kellemes fürdői levélke meg fog jelelni. — **Szalatsy Erzs.** Munkácskádának szintén sorát ejtem. — **Springholz Mariska.** Már csak a teljes kötetben vannak benne a kerestéd számok. Ha kívánod: a beküldött egész összeg fejében kaphatod meg; csak hogy így meg a károsultaknak nem jut. A pénzt átadtam a kiadó-hivatalnak, mely várja rendelkezésedet. — **Latzkó Gusztáv.** Válgék gyarapodásodra a boldog nyaralás. — **Brudl Fülöp.** A küldeményt köszönettel vettem. Osztályzásodnak méltán örülhetsz; örvendek rajta én is. — **Laszky Helena.** Átadtam s nagy köszönetet mondanak érte. Lám, abba a te piczi leveledbe mekkora jószág fér belé. — **Détsy Mariska.** Poczás, rendetlen leveledért inkább meg szeretnék róni. Mégis, ez egyszer elnézem. — **Reusz Margit.** Nem hiába reménykedel. Lesz új szín-darab is.

Jótekonyság.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára: Bolyó Irén és Blanka 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »P. Napló« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon. **Forgó bácsi.**